

Moje první láska.

Co je to láska? Láska je, když se mi zatají dech a srdce se mi rozbuší. Láska je, když chci za někoho dýchat, když chci být neustále nablízku. Láska je, když chci někoho k sobě připoutat a chci s ním ve štěstí zestárnout. Láska je, když krev náhle proudí jiným směrem. Ale o tom až později.

Zamiloval jsem se, ale nebyla to asi láska. Chtěl jsem jí být nablízku. Ale jen když byla v práci, když měla službu. Byla hezká, bylo jí asi okolo čtyřiceti let, a kdybyste viděli, jak půvabně stahovala šraňky - oh. Jak měla službu, hodil jsem tašku se slabikářem do kouta, skočil na koloběžku a již jsem uháněl k nádraží. Tam jsme si povídali, pili bílou kávu z bandasky a já pod dohledem stahoval šraňky. Ano, byl jsem zamilován do toho rumpálu a červenobílého bidla.

Že bych se zase zamiloval? Vstoupila do naší sedmé třídy a oznámila nám, že nás bude učit matematiku. Časem si získala mé srdce. Nenosal jsem jí písemky do kabinetu, ani jsem na ni „náhodou“ nečekal před školou. Byla to vodačka a já jsem chodil již druhým rokem do vodáckého kroužku. Tak se stalo, že jsem se rychle a perfektně naučil matematiku a o prázdninách jsme několik žáků jelo s jejich partou po Lužnici.

Opět jsem se zamiloval. Teda spíše jsem ji měl rád. Ano, královnu sportu - lehkou atletiku. Dlouhá léta jsem chodil na rande pětkrát v týdnu a v neděli jsem ji svým způsobem moc miloval. Ty její kontrolní závody anebo prvoligové soutěže. Měl jsem ji moc rád, ale nebyla to opět láska, natož na celý život, i když se mi vždy rozbušilo srdce a krev mohutně proudila do vypěstovaných svalů. Kamarádky, sálové tanečnice, sportovkyně v mém okolí, i ty co se mnou sdílely kulturu, žádné ve mně nevyvolaly výše zmíněné pocity.

Až jednou se to stalo. Na vojně jsem si nenechal napsat dovolenou do místa mého bydliště, ale s kamarádem jsme vyrazili do městečka k jeho příbuzným, kde byla poblíž chatařská kolonie u lesa a u velkého rybníka. A tam se to stalo.

Právě jsem se po koupání chystal vylézt z rybníka, když ONA přišla, teda spíše přitancila, vznášela se. Na hlavě měla slaměný klobouček, jehož střecha lemovala rozverné plavé vlasy. Mezi tmavými skly slunečních brýlí vykukoval snad ten nejhezčí nosík. Všimli jste si, že všechny hezké dívky mají špičatý, ostrý nosík? Takový, jako má Tereza Maxová.

Lehké letní šaty, či plášť, který sahal až na zem byl snad ušitý z ranních červánků. Ještě andělská křídla chyběla. Zastavil jsem se a pozorně sledoval slaměný klobouček, který jako ufon přistál na vyhlédnutém místě. Plášť se rozevřel, snesl se ke střevíčkům a odhalil plavky, na kterých se asi šetřilo.

Dva čtverečky, spojené neviditelnou šňůrkou, byly asi ve velikosti polštářku, který se přikládá na zraněné oko. Na další díl plavek už zbyl opravdu malý odstřížek. A nikde žádná ozdoba, žádné zlato. To by vlastně v její přítomnosti ztrácelo na ceně.

Pořádně jsem se nesoustředil na výstup z vody, nebo spíše jsem zakopl o kámen, který vykukoval ze dna? Prostě jsem se zapotácel a znova se ponořil do náruče chladivé vody. Našel jsem si nohama spolehlivé dno a chystal se povstat. Koutkem oka jsem zahlédl ony výše popsané čtverečky, jak leží pohozené na střevíčkách. Zvedl jsem hlavu a krve by se ve mně nedořezal. Proudila totiž jiným směrem, než k srdci. Přímo proti mně jsem viděl, i rukou nabízenou pomoc. Přijal jsem ji, a už více jsem ji nepustil.

Dnes již rozverné kadeře mají barvu mahagonu, vlídné oči se na mne dívají přes jiné brýle a i chůze je již jinačí. Jen ten krásný nosík zůstal, i když přes něj vede rozpustilá vráska. A moje krev? Ta pořád proudí kudy má. Nahoru i dolů. To proto, že je to ta oboustranná velká první láska.